

POSTANOWIENIE

Dnia 13 lutego 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Ryszard Witkowski

w sprawie **M. S.** skazanego z art. 258 § 1 k.k. i in.
po rozpoznaniu w dniu 13 lutego 2025 r. w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art.
532 § 3 k.p.k.
wniosku obrońcy skazanego w przedmiocie wstrzymania wykonania wyroku Sądu
Apelacyjnego w Białymstoku z 17 maja 2024 r. sygn. akt II AKa 29/24,
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Białymstoku z 4 lipca 2023 r. sygn. akt
III K 174/21,
na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. *a contrario*

p o s t a n o w i ł:

**nie uwzględnić wniosku i odmówić wstrzymania wykonania
zaskarżonego kasacją wyroku.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Białymstoku wyrokiem z 4 lipca 2023 r. sygn. akt III K 174/21
uznał M. S. za winnego następujących przestępstw:

- a. z art. 258 § 1 k.k. (w brzmieniu obowiązującym do 25 listopada 2015 r.) w zw.
z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie tych przepisów skazał go na karę 1
(jednego) roku pozbawienia wolności;
- b. z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art.
4 § 1 k.k. i za to na podstawie tych przepisów skazał go, zaś na podstawie

art. 57a § 2 k.k. w zw. z art. 47 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. orzekł nawiązkę w kwocie 300 (trzysta) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;

c. z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., i za to na podstawie tych przepisów skazał go; zaś na podstawie art. 57a § 2 k.k. w zw. z art. 47 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. orzekł nawiązkę w kwocie 300 (trzysta) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej

- przy czym ustalił, iż przestępstwa przypisane w punktach b. i c. zostały popełnione w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem tej samej sposobności tj. w warunkach art. 91 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

d. do f., z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie tych przepisów skazał go;

- przy czym ustalił, iż przestępstwa przypisane w punktach d., e. i f. zostały popełnione w krótkich odstępach czasu, w wykorzystaniem tej samej sposobności tj. w warunkach art. 91 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

g. z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie tych przepisów skazał go na karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności, zaś na podstawie art. 57a § 2 k.k. w zw. z art. 47 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. orzekł nawiązkę w kwocie 300 (trzysta) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;

h. z art. 258 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i na podstawie tych przepisów skazał go na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

- i. z art. 204 § 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym do 25 maja 2014 r. w zb. z art. 43 ust. 1 ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi z 26 października 1982 r. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie tych przepisów skazał go, zaś na podstawie art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 33 § 2 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 300 (trzysta) stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesięciu) złotych.
- k. z art. 258 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i na tej podstawie skazał go na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;
- l. z art. 256 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie tych przepisów skazał oskarżonego na karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;
- m. z art. 256 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie tych przepisów skazał go na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;
- ł. (sic!). z art. 256 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i na podstawie tych przepisów skazał oskarżonego na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

Ponadto, Sąd ten na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego przepadek równowartości uzyskanej korzyści majątkowej w kwocie 18 000 zł (osiemnastu tysięcy złotych) (pkt. 22 ppkt j. wyroku) oraz na podstawie art. 91 § 2 k.k., art. 85 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego łączną karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności (pkt 22 ppkt n.)

Sąd Apelacyjny w Białymstoku wyrokiem z 17 maja 2024 r. sygn. akt II AKa 29/24 wobec oskarżonego M. S. wyrok utrzymał w mocy (pkt II wyroku) oraz orzekł o kosztach procesu (pkt I ppkt 2 i pkt IV wyroku).

Kasację od wyroku Sądu Apelacyjnego wywiódł obrońca skazanego, podnosząc w niej zarzuty zaistnienia bezwzględnych przyczyn odwoławczych

z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. oraz z art. 439 § 1 pkt 11 k.p.k. Ponadto obrońca zarzucił rażące naruszenie prawa procesowego mające istotny wpływ na treść orzeczenia tj.:

- art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez nieprawidłowe rozpoznanie przez Sąd II instancji podniesionych w apelacji obrońcy zarzutów obrazy przepisów postępowania (pkt 1 kasacji);

- art. 170 § 1 pkt 2 i 5 k.p.k. (pkt 3 kasacji)

- art. 368 § 2 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. (pkt 4 kasacji), a także z tzw. „daleko posuniętej ostrożności” w razie nie uwzględnienia powyższych zarzutów rażące naruszeni art. 433 § 2 k.p.k. poprzez utrzymanie w mocy wymierzonych skazanemu rażąco niewspółmiernych kar pozbawienia wolności (pkt 5 kasacji).

Obrońca w kasacji zawarł także wniosek o wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia wobec ww. skazanego.

W odpowiedzi na kasację, prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek obrońcy o wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacją orzeczenia wobec ww. skazanego okazał się bezzasadny.

W przypadku wniesienia kasacji, Sąd Najwyższy na mocy art. 532 § 1 k.p.k. ma możliwość wstrzymania wykonania zaskarżonego tym środkiem orzeczenia, jak i innego orzeczenia, którego wykonanie zależy od ewentualnego rozstrzygnięcia kasacji. Ta regulacja procesowa nie formułuje natomiast przesłanek, od których uzależnione jest wstrzymanie wykonalności zaskarżonego kasacją orzeczenia przez Sąd Najwyższy. Przy tego rodzaju wniosku jednocześnie należy mieć na względzie zasadę niezwłocznej wykonalności prawomocnych orzeczeń, o której mowa art. 9 k.k.w. Wobec istnienia powyższej zasady, zauważyć zatem należy, iż możliwość przewidziana w art. 532 § 1 k.p.k., odnosi się do okoliczności o charakterze absolutnie wyjątkowym.

W zakresie możliwości wstrzymania wykonalności prawomocnego

orzeczenia, Sąd Najwyższy w niniejszym składzie aprobuje stanowisko utrwalone w orzecznictwie, a mianowicie, iż: ze względu na wyjątkowość instytucji, o której mowa w art. 532 § 1 k.p.k., wstrzymanie prawomocnego orzeczenia powinno być uzasadnione szczególnymi i jednoznacznymi w swej wymowie okolicznościami prowadzącymi do wniosku, że wykonanie kary przed rozpoznaniem kasacji spowodowałoby dla skazanego zbyt poważne i w zasadzie nieodwracalne następstwa (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 18 listopada 2003 r. sygn. IV KK 347/03; z 22 stycznia 2020 r. sygn. III KK 5/20 oraz z 23 maja 2022 r. sygn. V KK 130/22). W świetle powyższego zauważyć i podkreślić zatem należy, iż następstwo tego rodzaju mogłoby mieć miejsce w sytuacji, gdy już z pobieżnej analizy kasacji wynikałaby ewentualność jej przyszłego uwzględnienia.

Tymczasem analiza materiałów postępowania oraz wniosku obrońcy o wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacją orzeczenia i argumentacji towarzyszącej temu wnioskowi – nie przesądzając w tym miejscu w żadnej mierze końcowej oceny zasadności nadzwyczajnego środka zaskarżenia w sprawie ww. oskarżonego – w ocenie Sądu Najwyższego w niniejszym składzie, nie prowadzi do stwierdzenia wyjątkowych okoliczności, które uzasadniałyby wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia. Podniesione przez obrońcę okoliczności, stanowiące uzasadnienie przedmiotowego wniosku, pomimo swojej doniosłości, ze względu na bardzo poważne konsekwencje procesowe wymagają rzetelnej i szczegółowej oceny, i to nie tylko w kontekście tych przywołanych przez niego okoliczności i uwarunkowań prawnych. To dopiero pozwoli rozważyć, czy rzeczywiście *in concreto* zaistniała (i to jeszcze na etapie postępowania pierwszoinstancyjnego) wskazana przez obrońcę bezwzględna przyczyna odwoławcza, o której mowa art. 439 § 1 pkt 11 k.p.k.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w sentencji.

[J.J.]

[a.ł.]

